

på halvdelen af det, og hvis man tager Dansk Folkepartis forslag med, retter det sådan set har på det hele. Det har vi trods alt, hvis vi kommer igennem med det, været mindre tid om at gennemføre end det, som Det Radikale Venstre praler af at have gjort i sin regeringstid.

Jeg vil endnu en gang så bede den radikale ordfører om at dokumentere, at handelsskolerne har fået dårligere økonomi siden 2001.

Kl. 17:49

Anden næstformand (Søren Espersen):
Så er det ordføreren.

Kl. 17:49

Morten Østergaard (RV):

Jeg påpeger bare, at der var en løbende stigning i handelsskolernes økonomi i 1990'erne, og den udvikling kunne vi have fortsat, hvis vi ikke havde afgivet magten til folk som f.eks. Dansk Folkeparti, der altså år efter år har lagt stemmer til en finanslov, man åbenbart ikke har været tilfreds med, siden man nu er nødt til at komme med et ændringsforslag.

Jeg synes da egentlig, at det var mere naturligt at glæde sig over, at Dansk Folkeparti har et forslag på – jeg tror, jeg hørte hr. Martin Henriksen sige 65 mio. kr. ekstra – Det Radikale Venstre har et forslag på 70 mio. kr. ekstra, så hvis nu man har rygrad osv., når vi kommer nærmere finanslovforhandlingerne, kan det jo være, at det ser lyst ud. Men lad os nu se, det kan også være, at det ender som ved de tidligere finanslove, Dansk Folkeparti har lagt stemmer til, nemlig at det ikke rigtig bliver til så meget på det her område.

Kl. 17:49

Anden næstformand (Søren Espersen):
Så siger vi tak til ordføreren. Og så er det fru Johanne Schmidt-Nielsen som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 17:50

(Ordfører for forslagsstillerne)

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Jeg vil starte med at sige, at det undrer mig, at ministeren slet ikke anerkender, at vi har et problem med klassekvotienten på ungdomsuddannelserne, på trods af at elever og lærere har råbt op om det her i meget, meget lang tid, og på trods af at man i skoleverdenen er enige om, at det her har store, store konsekvenser for undervisningen, og at det i særdeleshed har store, store konsekvenser for de svageste. Regeringen har en målsætning om, at 95 pct. af en årgang skal have en ungdomsuddannelse. I det hele taget har regeringen vældig store ambitioner på den

offentlige sektors og den brede befolknings vegne. Men samtidig oplever vi altså konsekvent, at regeringen afviser at afsætte de ressourcer, som er nødvendige for at nå målene.

Hvis målet på ungdomsuddannelserne skal nås, og hvis vi skal stoppe frafaldet, som også er blevet diskuteret i dag, kræver det altså, at der er nogle ordentlige fysiske rammer, ikke mindst af hensyn til de bogligt svage elever. Frafaldet på eksempelvis hhx var på 20,7 pct. i 2005. Den gennemsnitlige holdstørrelse var på 30,2 elever i 2006-07, og det er jo altså gennemsnittet. Klassekvotienter på 35 er absolut ikke noget særsyn.

Ud over at mange undervisningslokaler kun er bygget til 24 elever, betyder de mange elever pr. lærer, at den enkelte elev forsvinder i mængden, og det er især et problem for de elever, som hjemmefra ikke har tradition for uddannelse. Rigtig tit er det jo altså de stærkeste, der er bedst til at råbe op, der er bedst til at blive hørt, der er bedst til at få hjælp. Hvis man vil have, at 95 pct. af en årgang kommer igennem en ungdomsuddannelse, sker det altså ikke af sig selv. Der skal ydes en særlig indsats, og her vil en maksimal klassekvotient på 24 være et stort skridt på vejen.

Det er ikke nok at henvise til uddannelsesstedernes egne muligheder for at prioritere, som det er blevet gjort i debatten fra regeringens side. Langt de fleste uddannelsesinstitutioner har jo så presset en økonomi, at de reelt ikke står med det valg at kunne sige: Ja, vi ønsker undervisning i lokaler med maks. 24 elever. Derfor er det også så afgørende, at der følger økonomi med sådan et forslag. Det er ikke engang særlig dyrt. Undervisningsministeren anslår selv, at det vil koste ca. 124 mio. kr. at sikre en klassekvotient på maks. 24 på ungdomsuddannelserne.

I sit finanslovsforslag fra før valget lagde regeringen op til en forhøjelse af taxameteret på 2.400 kr. pr. årselev på hhx. Og ministeren blev i den forbindelse spurgt, om han mente, det ville være nok til at sikre en udligning af de store forskelle, der er på klassekvotienterne ungdomsuddannelserne imellem. Ministeren tilføjede i sit svar, jeg mener, det var til fru Christine Antorini, at han ingen intentioner har om at sikre ens klassekvotienter på tværs af de gymnasiale uddannelser, da han mener, at det vil gå ud over skolens mulighed for fleksibel tilrettelæggelse af undervisningen. En maksimal klassekvotient på 24 vil ikke hæmme fleksibiliteten, tværtimod. Det handler jo altså ikke om, at to klasser ikke må gå til sangundervisning sammen; det hand-